

Arrest

nr. 206 652 van 9 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. HENDRICKX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidige verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige volgend verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun eerste verzoek hebben uiteengezet, namelijk de bloedwraak met de familie P.

Verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nrs. 191 820 en 191 821 van 11 september 2017 omdat geen geloof wordt gehecht aan de beweerde bloedwraak met de familie P.

Ter ondersteuning van hun huidige volgend verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers de volgende documenten neer: een attest (en de daarbij horende vertaling) van een zekere D.L.S. van het parochiekantoor Shën Rroku in Novosellë, Kosovo waarin wordt aangestipt dat verzoekers ten gevolge van twee moorden sinds 2002 in een situatie van bloedwraak met de familie van 'P.P.' verwickeld zijn en dat er ondanks de nodige inspanningen nog geen verzoening werd bereikt in deze zaak; een verklaring (en de daarbij horende vertaling) van de griffie van het Kosovaarse Ministerie van Justitie – Gevangenissendienst van Kosovo – Gevangeniscentrum Dubrave (d.d. 9.10.2017), opgesteld op vraag van G.P.B. waarbij wordt bevestigd dat deze laatste sinds 8 oktober 2001 een gevangenisstraf van 23 jaar uitzit; een origineel bewijs van woonst in Macedonië (d.d. 24 april 2013) opgesteld door de politie van Skopje, waarbij verzoeker als inwoner van Macedonië werd geregistreerd; een kopie van een schrijven van zijn advocaat A. Hendrickx aan de Belgische asielinstanties (d.d. 7 december 2017), waarbij zij verwijst naar de nieuwe stukken die verzoekers neerleggen; en een brief van het Rode Kruis waarin wordt uitgelegd dat de eerder verloren gewaande originele stukken van het parochiekantoor en van de griffie terecht zijn gekomen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het volharden in de bewijswaarde van de door hen bijgebrachte documenten en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In de mate verzoekers lijken voor te houden dat het Commissariaat-generaal zich beperkt tot het verwijzen naar hun eerste verzoek en hun volgend verzoek hierbij geen kans meer geeft, wijst de Raad er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek tot internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Loutere kritiek buiten beschouwing gelaten, brengen verzoeker overigens geen concrete tegenargumenten bij die de gedane vaststellingen omtrent de door hen bijgebrachte nieuwe elementen in een ander daglicht stellen.

De bij het verzoekschrift gevoegde documenten, namelijk het attest van D.L.S. van het parochiekantoor Shën Rroku en de verklaring van de griffie van het gevangeniscentrum Dubrave, bevinden zich in het administratief dossier en zijn reeds besproken.

6. *Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 juni 2018, voeren verzoekende partijen aan dat de wraak ernstig dient genomen te worden nu zij verschillende stukken hebben ingediend die de bloedwraak bewijzen. Zij wijzen er op dat zij reeds problemen kenden en vrees koesteren om slachtoffer te worden. In een aanvullende nota leggen verzoekende partijen bijkomende bewijzen neer voor hun vrees.

Verzoekende partijen hebben bij hun vraag tot horen van 11 juni 2018 een krantenartikel met vertaling en foto's overgemaakt aan de Raad.

Via een aanvullende nota van 27 juni 2018 hebben zij foto's, rapporten van het parket met vertaling en de Oostenrijkse verblijfskaart van de broer van verzoekende partij B. K. overgemaakt aan de Raad.

Waar verzoekende partijen stellen in hun aanvullende nota dat op 4 mei 2018 een schietincident heeft plaatsgevonden aan het huis van verzoekende partij B. K. haar ouders en zij ervan overtuigd zijn dat de familie waarmee zij in een bloedvete zijn verwickeld, de daders zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen heden verder steunen op en volharden in hun relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en bij voormelde arresten van de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoekende partijen louter bijkomende verklaringen afleggen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun initiële relaas.

De Raad merkt verder op dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat *in casu* niet het geval is. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Met betrekking tot het krantenartikel merkt de Raad op dat dit document slechts een fotokopie betreft. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Bovendien blijkt niet/nergens uit het artikel dat het huis van de familie van verzoekende partij B. K. zou zijn beschoten (*"Een inwoner uit het dorp Gramaqel van Deçan heeft de politie laten weten dat zijn huis ..."*) en uit het artikel blijkt evenmin dat het schietincident zou kaderen in een bloedwraak met de familie P. (*"... dat onbekende verdachten en om onbekende redenen hebben geschoten ..."*).

Betreffende de originele foto's van het schietincident, merkt de Raad op dat aan dergelijke privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. De foto's bevatten geen enkele verwijzing naar waar, wanneer of in welke omstandigheden deze werden genomen, zodat ze bezwaarlijk als objectieve, sluitende bewijzen van het door verzoekende partijen beweerde schietincident kunnen worden beschouwd. Uit deze foto's kan bovendien niet worden afgeleid dat dit het huis van verzoekende partij B. K. haar ouders zou zijn.

De foto's die deel zouden uitmaken van de rapporten van het parket betreffen slechts fotokopieën. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Daarnaast wijst de Raad er op dat de stukjes tekst onder deze foto's niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze stukjes tekst conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

Uit het document *"Bevestiging"* blijkt enkel dat op 25 mei 2018 het politiecommissariaat te Deçan aan het parket het aanvankelijke proces-verbaal in de strafrechtelijke materie met nr. 2018-DC-140 tegen onbekenden heeft overgemaakt voor feiten van: veroorzaken van algemeen gevaar volgens artikel 365 van het Strafwetboek van de Kosovaarse Republiek. Uit dit document blijkt niet dat verzoekende partijen verwikkeld zouden zijn in een bloedwraak met de familie P., laat staan dat het schietincident het gevolg zou zijn van deze beweerde bloedwraak en de familie P. de daders van het schietincident zouden zijn (*"Volgens de stukken in het strafdossier, zijn de daders op dit moment onbekend"*).

Aangaande het document *"Officiële kennisgeving"* merkt de Raad op dat het slechts een fotokopie betreft. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Bovendien blijkt uit dit document niet dat verzoekende partijen verwikkeld zouden zijn in een bloedwraak met de familie P., laat staan dat het schietincident het gevolg zou zijn van deze beweerde bloedwraak en de familie P. de daders van het schietincident zouden zijn (*"Het slachtoffer verdenkt niemand van deze daad, niettegenstaande het feit dat zijn vader sinds enkele jaren een gevangenisstraf uitzit voor moord en er tussen de partijen nooit een verzoening is geweest volgens de bestaande tradities."*). Uit dit document blijkt enkel dat de politie in kennis werd gesteld van het schietincident, en ter plaatse vaststellingen is gaan doen en verklaringen heeft afgenomen van verzoekende partij B. K. haar broer B. S..

De Oostenrijkse verblijfskaart van verzoekende partij B. K. haar broer B. S. doet geen afbreuk aan de vaststellingen uit de bestreden beslissingen en de beschikking aangezien dit document enkel maar de identiteit van verzoekende partij B. K. haar broer B. S. en diens machtiging tot verblijf in Oostenrijk aantoonde.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het herhalen van hun asielrelaas en de algemene opmerking dat de wraak ernstig dient genomen te worden nu zij verschillende stukken hebben ingediend die de bloedwraak bewijzen, zonder echter *in concreto* in te gaan op en concrete en daadwerkelijke opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 4 juni 2018 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS